

Sygn. akt II CSK 17/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko S. K. i R. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego R. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lipca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego R. S. na rzecz powoda R. S. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie powyższych przesłanek o charakterze publicznoprawnym, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, „ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności procesowych i decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana ani funkcja rozpoznawcza, ani kontrolna sądu odwoławczego”.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy pozwanego o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Skarżący przytoczył

w nim trzy orzeczenia Sądu Najwyższego, w których Sąd ten objaśnił zakres rozpoznania właściwy postępowaniu apelacyjnemu, a wywód skonkludowali stwierdzeniem, że „wyrokom Sądu II i I instancji w niniejszej sprawie tych cech brakuje”.

Skarżący nie wskazał na przepis, który Sąd Okręgowy miał w oczywisty sposób naruszyć, zakładając zapewne, że wystarczające jest w tym zakresie przytoczenie podstaw kasacyjnych. W ramach oceny przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie bada jednak podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia, gdyż to może mieć miejsce na następnym etapie postępowania i w innym składzie Sądu.

Wywód skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na to, że zmierza on do zakwestionowania ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, gdy tymczasem podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany ustaleniami dokonanymi przez Sądy *meriti* (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z orzecznictwa Sądu Najwyższego przytoczonego przez pozwanego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że obowiązkiem sądu drugiej instancji jest - jeżeli w apelacji zgłoszone zostaną zarzuty naruszenia prawa procesowego - ponowne przeanalizowanie całego materiału dowodowego zebranego w sprawie, dokonanie oceny dowodów, ale jeśli wyniki tej oceny są tożsame z tymi, do których doszedł sąd pierwszej instancji, to sąd drugiej instancji może tę zbieżność zakomunikować w uzasadnieniu swojego orzeczenia przez stwierdzenie, że akceptuje ustalenia sądu pierwszej instancji; to samo odpowiednio odnosi się do oceny materialnoprawnej sprawy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1, art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

